

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvkové organizace**, IČ: 659 93 390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4, zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Musilem, advokátem, se sídlem Škroupova 1325/34, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2012, č.j. 88/UPS/2012-3, JID: 47584/2012/KUUK/Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,- Kč. Částka 3.000,- Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2012, č.j. 88/UPS/2012-3, JID: 47584/2012/KUUK/Ha, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčína, odbor stavební úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21.11.2011, č.j. OSU121690/2011/Ub, sp. zn. OSU/95262/2011, kterým byla podle ustanovení § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podle ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební řád“), žadateli povolena výjimka z ustanovení § 24 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, pro umístění stavby „Metropolitní informační síť – optické datové vedení“ pro oblast Želenice – větev A1, A1-1, B1, Děčín Město – větev D1, na pozemcích v k.ú. Podmokly a Děčín. Žalobce se současně domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí o výjimce v tom směru, zda se nejedná o úkon správního orgánu, který je z přezkumné činnosti soudu vyloučen. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy

nastává taková situace, hovoří ustanovení § 68 písm. e) ve vazbě na ustanovení § 70 s.ř.s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ustanovení § 65 a § 66 s.ř.s.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

Jednou z podmínek přezkoumání úkonu správního orgánu ve správním soudnictví je tedy mimo jiné i skutečnost, zda se jedná o rozhodnutí, tedy takový právní úkon, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti.

Jak již bylo zmíněno výše, žalobce předmětnou žalobou brojil proti rozhodnutí ze dne 21.11.2011, č.j. OSU121690/2011/Ub, sp. zn. OSU/95262/2011 (dále jen „rozhodnutí o výjimce“), jímž bylo správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 169 odst. 3 stavebního zákona rozhodnuto o výjimce z obecných požadavků na využívání území.

Soud při úvahách o charakteru rozhodnutí o výjimce vyšel ze závěrů učiněných rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 30.7.2013, č.j. 8 As 8/2011-66. Zdejší soud v tomto ohledu předesílá, že ačkoliv se předmětné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sice věcně týkalo výjimky z obecných požadavků na výstavbu dle ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona, přičemž v souzené věci se jedná o posouzení rozhodnutí o výjimce dle ustanovení § 169 odst. 3 stavebního zákona, tak i přes tuto skutečnost dle jeho názoru zde není žádný racionální důvod, proč by se přijatý závěr Nejvyššího správního soudu nemohl aplikovat i na tuto věc. Nejvyšší správní soud v dotyčném rozhodnutí uvedl, že v ustanovení § 169 stavebního zákona je všem aktérům procesu výstavby uložena všeobecná povinnost respektovat obecné požadavky na výstavbu, které jsou blíže konkretizovány prováděcími předpisy. Výjimku z této povinnosti lze udělit pouze tehdy, předvídá-li takovou možnost ustanovení prováděcího předpisu. V projednávané věci je takovýmto prováděcím předpisem vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně ustanovení § 26. Rozhodnutí o výjimce dle ustanovení § 169 stavebního zákona jsou následně vydávána buď v rámci samostatného správního řízení, což je právě posuzovaný případ, nebo může být řízení o výjimce spojeno s územním, stavebním nebo jiným řízením vedeným podle stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozhodnutí předně zmínil, že aby mohlo být rozhodnutí o povolení výjimky dle ustanovení § 169 stavebního zákona podrobeno samostatnému soudnímu přezkumu, musí především jít o rozhodnutí, které je samo o sobě způsobilé zasáhnout do práv jednotlivce. Soudní řád správní má totiž zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dále uvedl, že: „*Jakkoliv je v řízení o výjimce s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda se výjimka v konkrétním případě povoluje či nepovoluje, a účinky takového rozhodnutí nejsou omezeny do doby, než je vydáno konečné rozhodnutí, nemá samotné povolení či naopak nepovolení výjimky do práv účastníků žádné přímé dopady. Tak by tomu bylo pouze v případě, pokud by*

se již na základě samotného rozhodnutí o výjimce mohl záměr, pro který byla tato výjimka požadována, fakticky uskutečnit, anebo se naopak musel uskutečnit v jiné podobě, než pro kterou byla požadována výjimka, resp. se vůbec uskutečnit nemohl. Jinými slovy samostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole. Rozhodnutím o výjimce tak v převážné většině případů nedochází ke konečnému zásahu do práv účastníků. Z pohledu teorie se jedná se o subsumovaný správní akt, který se svou povahou podobá závazným stanoviskům, vydávaným podle ustanovení § 149 správního řádu (srovnej rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009 - 113). Teprve výsledek „hlavního řízení“, pro jehož účely žadatel o povolení výjimky usiluje, je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení. Rozšířený senát si je vědom rozdílů mezi úpravou závazných stanovisek podle § 149 správního řádu a rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu (dříve z obecných technických požadavků na výstavbu) dle § 169 stavebního zákona. Skutečnost, že o výjimce se na rozdíl od závazných stanovisek může vést samostatné správní řízení, které vyústí ve vydání formálního rozhodnutí se všemi náležitostmi uvedenými v § 68 správního řádu, však ničeho nemění na tom, že z materiálního hlediska jde v převážné většině případů o podkladové rozhodnutí, které je přezkoumatelné soudem až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí, nikoli o rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu a § 65 s. ř. s. Přezkum správních aktů je ve správním soudnictví upraven zcela autonomně a právní úprava obsažená v § 169 stavebního zákona se týká výlučně postupu uvnitř tohoto řízení. Na případné účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu nemají proto tyto závěry žádný vliv. Úcastenství v řízení o povolení výjimky se tak bude řídit uvedeným ustanovením, bez ohledu na to, že na svých právech budou případní účastníci tohoto řízení přímo dotčeni až konečným rozhodnutím ve věci.“

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s. Dle Nejvyššího správního soudu by samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.

S přihlédnutím k závěru učiněným Nejvyšším správním soudem zdejší soud dospěl k závěru, že v projednávané věci napadené rozhodnutí o výjimce nemůže být samostatně soudně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s., neboť k uskutečnění zamýšleného záměru, tj. k realizaci stavby „Metropolitní informační síť – optické datové vedení“ pro oblast Želenice – větev A1, A1-1, B1, Děčín Město – větev D1, na pozemcích v k.ú. Podmokly a Děčín, je třeba vydání dalších navazujících správních rozhodnutí, jelikož bez těchto rozhodnutí nelze předloženou stavbu jakkoliv legálně provést.

S ohledem na výše předestřené soud při respektování judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu uzavírá, že napadené rozhodnutí o výjimce v tomto konkrétním případě samo o sobě nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť toto rozhodnutí po obsahové stránce nesplňuje požadavky dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., když se jím se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva a povinnosti. Jestliže nepodléhá soudnímu přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepodléhá mu ani rozhodnutí o odvolání. Proto soudu nezbylo, než žalobu výrokem ad I) podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jako nepřipustnou odmítnout s odkazem na ustanovení § 68 písm. e) a ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle ustanovení § 10 odst. 3 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, výrokem ad III) rozhodl také o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,- Kč žalobci, k němuž dojde prostřednictvím účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě. Soud nerozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, jenž byl žalobcem uhrazen za podání návrhu na vydání odkladného účinku dle ustanovení § 73 odst. 2 s.ř.s., neboť tento zaplacený soudní poplatek byl zcela konzumován vydáním usnesením zdejšího soudu ze dne 10.10.2012, č.j. 15A 70/2012-26, jímž předmětné žalobě nebyl přiznán odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová